

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka ve věci

žalobce: **TAROS NOVA a. s.**, IČO 25866125
sídlem Bezručova 663, 756 61 Rožnov pod Radhoštěm
zastoupený advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2019, č. j. 16566/19/5300 21443-702551,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „správce daně“) ze dne 13. 9. 2017,
  - č. j. 1751298/17/3307-50523-806767,
  - č. j. 1751394/17/3307-50523-806767,

- č. j. 1751491/17/3307-50523-806767,
  - č. j. 1751657/17/3307-50523-806767,
  - č. j. 1751739/17/3307-50523-806767,
  - č. j. 1751790/17/3307-50523-806767.
2. Těmito platebními výměry správce daně doměřil žalobci podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“); podle § 147 a § 143 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle Zprávy o daňové kontrole ze dne 8. 9. 2017, daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období červenec 2013 až prosinec 2013 v souhrnné výši 365 232 Kč a současně žalobci uložil povinnost uhradit penále ve výši 73 045 Kč.
  3. Správce daně tak učinil v důsledku skutečnosti, že žalobci vyloučil odpočet na DPH, uplatněný jím v předmětných zdaňovacích obdobích, neboť dle názoru správce daně u žalobce vyvolávaly pochybnosti uvedené dodávky zdanitelných plnění (reklamních služeb) na závodním podniku MOTO3 - BWIN Grand Prix České republiky Brno 2013, a dále na světelných tabulích ve Zlíně, Brně a Olomouci, od dodavatelů žalobce Tisk Praha s.r.o. a SKY-SOFT spol. s r.o. Žalobce tyto pochybnosti (přes výzvu k prokázání skutečnosti dle § 92 odst. 4 a § 86 odst. 3 daňového řádu) v rámci daňové kontroly neodstranil, a proto správce daně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal oprávněnost jeho nároku na uplatnění předmětných nákladů.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce nejprve namítá, že nebyly dostatečně osvědčeny pochybnosti o poskytovateli deklarovaného plnění.
4. Dále žalobce uvádí, že žalovaný neunesl své důkazní břemeno v daňovém řízení, spočívající ve zpochybnění věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti tvrzení žalobce. Žalovaný totiž nedostatečně osvědčil skutečnosti, z nichž by plynulo, že zde byly pochybnosti o poskytovateli deklarovaného plnění, a že by žalobce mohl vědět, že mu plnění nebylo poskytnuto deklarovaným dodavatelem. Žalobci pak dle jeho názoru nelze přičítat, že jeho dodavatele dodali deklarované plnění sami nebo prostřednictvím subdodavatelů. Žalobce také tvrdí, že mu bylo nezákonně přičítáno k tíži, že nebyl zjištěn konkrétní provozovatel reklamních LED panelů. Žalobci nelze dle jeho názoru přičítat finanční operace týkající se bankovních účtů dodavatelů.
5. Žalobce dále uvádí, že přijal dostatečná opatření k prověření svých dodavatelů, za účelem čehož navrhuje provést v řízení před soudem důkazní prostředky. Konečně žalobce namítá, že mu nelze přičítat k tíži nekontaktnost jeho dodavatelů ani finanční operace v rámci bankovních účtů dodavatelů žalobce, tj. zjištěné hotovostní výběry apod.
6. V doplnění k žalobě žalobce poukázal na dopady právních závěrů rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci *Kemwater ProChemie s. r. o. proti Odvolacímu finančnímu ředitelství*, č. j. 1 Afs 334/2017-208, na nyní projednávanou věc, přičemž má za

to, že nynější řízení je zatíženo vadou, pokud žalovaný nedal (ani nemohl dát) žalobci prostor pro jejich promítnutí do průběhu daňového řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž s ohledem na povahu žalobních námitek (žalobní námitky jsou do značné míry totožné s námitkami žalobce v odvolacím řízení) dále argumentuje v podstatě totožně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nadto nesouhlasí s názorem žalobce ohledně dopadů závěrů citovaného rozsudku ve věci *Kemwater ProChemie s. r. o.*, č. j. 1 Afs 334/2017-208, jelikož žalobce setrval na své argumentaci, že jedinými dodavateli předmětného plnění byly jmenované společnosti.

IV. Předchozí soudní řízení a další vyjádření účastníků

8. Krajský soud v Brně již o věci jednou meritorně rozhodl rozsudkem ze dne 18. 1. 2023, č. j. 29 Af 52/2019-89, ve kterém dospěl k závěru, že žaloba je důvodná (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Nejvyšší správní soud nicméně ke kasační stížnosti žalovaného citovaný rozsudek krajského soudu zrušil rozsudkem ze dne 23. 2. 2024, č. j. 5 Afs 33/2023–35, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, neboť ačkoliv krajský soud považoval napadené rozhodnutí z větší části za zákonné, přesto jej i v této části zrušil. Byť tedy napadené rozhodnutí obsahovalo jediný výrok o zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení platebních výměrů, podle Nejvyššího správního soudu byly splněny podmínky pro oddělitelnost materiálních výroků o jednotlivých platebních výměrech. Jestliže krajský soud shledal pochybení žalovaného jen v případě některých platebních výměrů, měl napadené rozhodnutí zrušit jen v tomto rozsahu.
10. Žalobce ve vyjádření ze dne 15. 5. 2024 reagoval na kasační rozsudek. Stále má za to, že jeho žaloba je důvodná. Zopakoval své přesvědčení, že dostatečně prokázal poskytnutí plnění od společností Tisk Praha s.r.o. a SKY-SOFT spol. s r.o.

V. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud, za splnění podmínek pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.), vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 5 Afs 33/2023–35, opětovně přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
12. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce s oprávněností postupu správce daně, na jehož základě neuznal žalobci odpočet DPH z přijatého zdanitelného plnění v podobě reklamních služeb.
13. Jak již bylo rekapitulováno, žalobce ve svých daňových přiznáních uplatňoval odpočet DPH za období červenec 2013 až prosinec 2013. Podle § 72 zákona o DPH je plátce oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování plnění vymezených v tomto ustanovení. Pro přiznání nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit rovněž formální

podmínku, která spočívá v předložení daňového dokladu se zákonem stanovenými náležitostmi vyplývajícími z citovaného § 73 odst. 1 zákona o DPH.

14. Při splnění těchto hmotněprávních a formálních podmínek nároku na odpočet daně je daňovému subjektu nárok na odpočet daně zpravidla přiznán, neboť nárok na odpočet daně ve smyslu čl. 167 a násl. Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „Směrnice 2006/112“) je nedílnou součástí systému DPH a v principu nesmí být omezen. Výjimku z tohoto principu představují právě situace, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet DPH podvodně nebo zneužívajícím způsobem, jak dovodil Soudní dvůr EU ve své judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 21. 6. 2012 ve spojených věcech *Mahagében a Péter Dávid*, C-80/11 a C-142/11).
15. Žalobce v žalobě tvrdí, že dostatečně prokázal uskutečnění přijetí zdanitelných plnění od deklarovaných dodavatelů, resp. že žalovaný přijetí zdanitelných plnění od deklarovaných dodavatelů dostatečným způsobem nezpochybnil.
16. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je povinností daňového subjektu prokázat „*všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních*“. Podle odst. 4 téhož ustanovení dále „*pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence*“. Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu naopak prokazuje „*skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem*“.
17. Otázkou rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně se ve své judikatuře již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. Jeho judikaturu lze shrnout tak, že dle výše citovaných ustanovení je daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně může vyjádřit pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudek ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49).

Žalobce neprokázal přijetí deklarovaného plnění od společnosti SKY-SOFT spol. s r.o.

18. Prizmatem výše uvedeného proto krajský soud znovu přezkoumal průběh daňové kontroly žalobce. Vázán názorem Nejvyššího správního soudu však omezil svůj přezkum pouze na tu

část napadeného rozhodnutí, jež se týkala platebních výměrů na DPH za zdaňovací období srpen a září 2013, a to pouze v rozsahu správnosti postupu žalovaného při zpochybnění přijatých zdanitelných plnění od společnosti TISK Praha s.r.o. Již v bodě [27] původního rozsudku č. j. 29 Af 52/2019-89 totiž krajský soud uvedl, že daňové orgány dostatečně zpochybnily přijetí deklarovaných zdanitelných plnění od společnosti SKY-SOFT spol. s r.o. ve zdaňovacích obdobích červenec až prosinec 2013. Žalovaný dostatečným způsobem zpochybnil realizaci poskytnutí reklamních služeb na světelné tabuli v místě Olomouc – Jeremenkova, neboť z údajného videozáznamu z tohoto místa vyplynulo, že se jedná o videozáznam místa Olomouc – třída Svobody. V případě poskytnutých reklamních služeb na světelné tabuli v místě Olomouc – třída Svobody žalovaný vyjádřil dostatečně srozumitelně a důvodně své pochybnosti, když zjistil, že vlastník světelné tabule (Statutární město Olomouc), nájemce této tabule (GOLD OFFICE s.r.o.) ani společnosti, kterým měl být jako jediným poskytován na této tabuli v roce 2013 vysílací čas (AVLED s.r.o., BONUSSCZ s.r.o.) s žalobcem ani společností SKY-SOFT s.r.o. nikdy nespolupracovali (viz body 47 až 50 napadeného rozhodnutí).

19. V současném soudním řízení nemá krajský soud důvod měnit své závěry ohledně neprokázání přijetí plnění od společnosti SKY-SOFT spol. s r. o. ze strany žalobce. Krajský soud proto napadené rozhodnutí shledává zákonným v části, v níž žalovaný potvrdil platební výměry ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1751298/17/3307-50523-806767, č. j. 1751657/17/3307-50523-806767, č. j. 1751739/17/3307 50523-806767, a č. j. 1751790/17/3307-50523-806767.
20. Žalobce ve vyjádření ze dne 15. 5. 2024 k tomuto argumentoval, že z okolností věci nabyt důvodné přesvědčení, že společnost SKY-SOFT spol. s r.o. není jen „prázdnou schránkou“ a že tedy sjednané plnění poskytne, případně i formou subdodávky. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 3 Afs 399/2021-47, jenž se sice týká daně z příjmů právnických osob, skutková východiska jsou však podle něj totožná. Z něj má vyplývat, že správce daně získal smlouvy, prokazující vztah společnosti SKY-SOFT spol. s r.o. ke světelným tabulím v některých lokalitách. Podle žalobce to prokazuje, že jeho dodavatel v relevantním zdaňovacím období provedl objednané reklamní služby na těchto tabulích.
21. Krajský soud sdílí názor žalobce, že lze závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 3 Afs 399/2021-47 nyní aplikovat (byť se zabývá prokázáním deklarovaných plnění jako daňově uznatelných výdajů dle § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů). Po skutkové stránce se totiž týká totožných deklarovaných zdanitelných plnění ve stejných zdaňovacích obdobích jako v nyní projednávané věci. Skutkové závěry tohoto rozsudku, především stran prokázání realizace deklarovaných plnění společností SKY-SOFT spol. s r.o. (ale i dodavatelem Tisk Praha s.r.o. – viz níže), jsou tak plně relevantní a aplikovatelné i nyní. Skutkové okolnosti jsou totožné – věc se týká stejného daňového subjektu (žalobce), stejných reklamních služeb provedených ve stejném rozsahu a ve stejném časovém období. Otázka je taktéž stejná – zda žalobce prokázal, že deklarované plnění pro něj deklarovaný dodavatel skutečně zajistil. V tomto směru zákon o DPH a zákon o daních z příjmů v pravidlech pro uznání výdajů nerozlišuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 5 Afs 129/2006-142).
22. Tady však shoda mezi žalobcem a krajským soudem končí. Žalobce totiž z rozsudku č. j. 3 Afs 399/2021-47 cituje pouze úvodní popis zjištěných skutečností. V bodech [44] až [47]

citovaného rozsudku pak Nejvyšší správní soud uvedl, že se žalobci nepodařilo prokázat provedení plnění v podobě opakovaného přehrávání reklamního spotu na světelných tabulích ve smluveném rozsahu, nesplnil tedy podmínky § 72 zákona o DPH pro uplatnění těchto výdajů jako odpočtu z DPH. Žalobce měl možnost na závěry Nejvyššího správního soudu reagovat například tím, že navrhne provedené svědecké výpovědi zaměstnanců, kteří by poskytování reklamy ve formě reklamních spotů průběžně a v namátkových intervalech kontrolovali (jak mu Nejvyšší správní soud poradil v bodě [45] citovaného rozsudku). Žalobce nic takového ve svém vyjádření nenavrhl, krajský soud tedy uzavírá, že co do závěru o neprokázání poskytnutí deklarovaných plnění od společnosti SKY-SOFT spol. s r.o. se opětovně ztotožnil s žalovaným.

Žalobce neprokázal přijetí deklarovaného plnění ani od společnosti TISK Praha s.r.o.

23. Krajský soud se nyní bude zabývat přezkumem napadeného rozhodnutí v části, v němž potvrdilo dodatečné platební výměry ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1751394/17/3307-50523-806767 a č. j. 1751491/17/3307-50523-806767. Jak bylo výše rekapitulováno, podstatou věci zůstala otázka, zda žalovaný řádně zpochybnil přijetí zdanitelných plnění od společnosti TISK Praha s.r.o. ve zdaňovacích obdobích srpen a září 2013 ze strany žalobce. I když se kasační rozsudek č. j. 5 Afs 33/2023–35 touto částí argumentace věcně nezabýval (původní rozsudek krajského soudu zrušil pro nepřezkoumatelnost), ve světle závěrů již zmíněného rozsudku č. j. 3 Afs 399/2021-47 neobstojí. Krajský soud proto přistoupil k opětovnému přezkumu napadeného rozhodnutí i v této části.
24. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce splnil formální podmínku pro vznik nároku na uplatnění účelně vynaložených nákladů tím, že předložil správci daně doklady, dle nichž došlo k přijetí reklamních služeb v podobě reklamních potisků závodního motocyklu, kamionu a kartičkách řidiče na závodním podniku MOTO3 - BWIN Grand Prix České republiky Brno 2013 od dodavatele TISK Praha s.r.o. Rozhodujícím důvodem pro neuznání nároku na odpočet DPH byly pochybnosti žalovaného, zda předmětné reklamní plnění poskytl deklarovaný dodavatel.
25. Krajský soud v původním rozsudku č. j. 29 Af 52/2019-89 dospěl k závěru, že žalovaným vyjádřené pochybnosti stran přijetí reklamních služeb od deklarovaného dodavatele jsou nepřesvědčivé. Ohledně reklamních služeb na závodním podniku MOTO3 – BWIN Grand Prix České republiky Brno 2013 krajský soud za stěžejní považoval důkaz DVD s fotodokumentací, z něhož bylo seznatelné, že logo žalobce se objevilo na závodním motocyklu, setkartách jezdce i na kamionu – vše u stáje Red Bull KTM AJO Motorsport. Toto odpovídalo smluvním podmínkám mezi žalobcem a společností Tisk Praha s.r.o. Krajský soud taktéž žalovanému vyčetl, že nedostatečně přihlédl ke svědeckým výpovědím Ing. A. S. a bývalého jednatele Tisk Praha s.r.o., L. G. Jako nedostatečné vyhodnotil krajský soud i pochybnosti žalovaného o materiálním a personálním zázemí deklarovaného dodavatele. Svědek L. G. totiž uvedl, že veškeré nasmlouvané služby realizovala společnost subdodavatsky.
26. Nejvyšší správní soud se však v rozsudku č. j. 3 Afs 399/2021-47 s touto argumentací neztotožnil. Nepopřel, že dodavatel mohl samotnou realizaci reklamních služeb přenechat subdodavatel. Pokud ale deklarované plnění obstará subdodavatel, prokázat *vztah* mezi ním a dodavatelem musí jednoznačně daňový subjekt. Podle judikatury nepostačí samotné faktické prokázání realizace reklamy, nýbrž „*musí být jednoznačně prokázán vztah mezi daňovým subjektem a dodavatelem plnění, který je deklarován na předložených dokladech, a dále*

musí být prokázáno, že plnění deklarovaného dodavatele pro daňový subjekt spočívalo přinejmenším v zajištění realizace plnění subdodavatelem (tj. musí být prokázán vztah mezi deklarovaným dodavatelem a subdodavatelem, který pro daňový subjekt poskytl tvrzené plnění)“ (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 Afs 24/2019-44, nebo ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 Afs 235/2015-75). V projednávané věci žalobce těmito požadavkům nedostál, pochybnosti žalovaného o přijetí deklarovaného plnění byly tedy dle Nejvyššího správního soudu oprávněné.

27. Vzhledem k uvedenému tak nezbyvá krajskému soudu, než přehodnotit své původní stanovisko ohledně nedostatečnosti vyjádřených pochybností žalovaného o přijetí deklarovaných plnění od společnosti Tisk Praha s.r.o. Krajský soud konstatuje, že pokud jednatel této společnosti ve výpovědi sice uvedl, že sjednané reklamní služby byly realizovány subdodavatelsky, avšak bez toho, aby označil konkrétního subdodavatele, nebyly tím dostatečně vyvráceny pochybnosti žalovaného o realizaci plnění. Ve smyslu výše citované judikatury tak žalobce neprokázal *vztah* mezi deklarovaným dodavatelem a subdodavatelem. Vzhledem k tomuto tak ob stojí i pochybnosti žalovaného ohledně deklarovaného dodavatele, plynoucí ze skutečnosti, že sama společnost TISK Praha s.r.o. neměla dostatečné materiální a personální zázemí, aby mohla deklarované plnění sama provést, a byla v době daňového řízení nekontaktní. Krajský soud má proto nyní za dostatečně zpochybněné přijetí i deklarovaných zdanitelných plnění od společnosti TISK Praha s.r.o. Žalobce tak neprokázal splnění hmotněprávních podmínek pro přiznání nároku na odpočet DPH dle § 72 zákona o DPH. I v části, v níž napadené rozhodnutí potvrdilo dodatečné platební výměry ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1751394/17/3307-50523-806767 a č. j. 1751491/17/3307-50523-806767, jej krajský soud shledává zákonným.
28. Ostatní námitky žalobce krajský soud nepovažoval za nezbytné vypořádávat, neboť otázka dobré víry či otázka prověřování obchodních partnerů není relevantní pro vznik nároku na odpočet DPH. Tyto otázky jsou relevantní v řízení o obchodním řetězci, který měl být zasažen podvodem na DPH, což však není případ v nyní projednávané věci. Pro vznik nároku na odpočet DPH není rozhodné, zda si daňový subjekt prověřoval své obchodní partnery nebo zda byl v dobré víře, neboť se zlá víra ani problém s obchodními partnery nepředpokládá. Samotný vznik nároku na odpočet DPH je vázán pouze na splnění formálních a hmotněprávních podmínek, jak je krajský soud vymezil výše tohoto rozsudku. Z toho důvodu pak krajský soud nepovažoval za nezbytné ani provádět důkazní prostředky, navržené žalobcem, neboť tyto důkazní prostředky se vážou právě k oněm námitkám, které krajský soud pro nyní projednávanou věc nepovažuje za relevantní, anebo je má za nadbytečné.
29. Na uvedeném nic nemění ani žalobcem odkazované závěry rozsudků Soudního dvora a rozšířeného senátu ve věci *Kemwater ProChemie*. Krajský soud souhlasí s názorem Nejvyššího správního soudu, který uvedl, že „*nová judikatura nepředstavuje jakýsi paušální poukaz na zrušení všech zamítavých soudních i správních rozhodnutí, která předcházela rozsudkům ve věci Kemwater ProChemie, bez ohledu na okolnosti konkrétní věci. Vrátit věc až do daňového řízení je naopak namísto zpravidla tehdy, pokud tu existuje alespoň nějaká indicie ukazující na osobu odlišnou od deklarovaného dodavatele, která mohla fakticky dodat sporné plnění.*“ (rozsudek ze dne 13. 5. 2022, č. j. 10 Afs 254/2018-43, bod 20, obdobně viz rozsudek ze dne 20. 6. 2022, č. j. 1 Afs 499/2020-48, bod 17). I po rozsudcích Soudního dvora a rozšířeného senátu ve věci *Kemwater ProChemie* je pro uplatnění nároku na odpočet daně

nutné s jistotou prokázat, že daňový subjekt přijal deklarovaná plnění od jiného plátce DPH. Byť se nemusí jednat o dodavatele uvedeného na dokladu (nemusí být splněna formální podmínka), jeho postavení jako plátce DPH (materiální podmínka) naplněna být musí. Přestože tedy žalobce vznesl argumentaci, v níž se o citovanou judikaturu opírá, z žádného předloženého dokladu či z žalobcových tvrzení nebo provedených výsledků však *nevyplynulo, že by deklarovaná plnění uskutečnila namísto uvedených společností jiná osoba, která by mohla být plátcem DPH*. Krajský soud proto nemusel následovat tu linii judikatury Nejvyššího správního soudu, která právě v případech, ve kterých tu byly určité indicie, že skutečným dodavatelem mohl být jiný plátce DPH (nebo se to nedalo vyloučit), přistupuje k rušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení (viz např. rozsudky ze dne 27. 6. 2022, č. j. 8 Afs 13/2018-104, ze dne 17. 6. 2022, č. j. 9 Afs 388/2018-72, ze dne 15. 6. 2022, č. j. 6 Afs 395/2020-69, ze dne 3. 6. 2022, č. j. 6 Afs 159/2018-59, ze dne 27. 5. 2022, č. j. 1 Afs 483/2019-68, ze dne 27. 5. 2022, č. j. 1 Afs 438/2019-49 a jiné dřívější rozsudky vydané po rozsudku rozšířeného senátu ve věci *Kemwater ProChemie*). Je třeba zopakovat spolu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2022, č. j. 5 Afs 215/2019-56, že *„[i]ndicie o tom, že by sporná plnění mohl fakticky dodat jiný plátce DPH (tj. nesplnění formální podmínky – uvedení plátce na dokladu, za současného dodržení materiální podmínky – skutečné postavení tohoto dodavatele jako plátce DPH), nelze spatřovat pouze v situaci, kdy o dodávkách deklarovaných plnění od osoby uvedené na dokladu existují vážné pochybnosti. Z provedeného dokazování musí vyplývat takové skutečnosti, které budou směřovat k tomu, že faktický dodavatel v postavení plátce DPH skutečně byl (tj. že je splněna ona materiální podmínka pro uplatnění odpočtu).“* (bod 38 citovaného rozsudku).

VI. Závěr a náklady řízení

30. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
31. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (to platí i ve vztahu k řízení o kasační stížnosti), pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. listopadu 2024

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.

předsedkyně senátu